

laver pristalsfusk. Klæder man alle fremsatte fraser af, står der tilbage den kendsgerning, at lønmodtagerne selv kommer til at finansiere denne overenskomst – dette gælder såvel på ferieområdet som for garantilønnen.

Der findes mange tusinde overenskomster her i landet. Alle er de hver for sig udtryk for en indre balance – d.v.s., at alle goder og ulemper er nøje forhandlet og afstemt til en helhed.

Det er derfor en uholdbar argumentation, når det fremhæves, at indgreb der kun omhandler ferie, garantibetaling, taktregulering m. v., kan gribe ind på en neutral måde. Griber man f. eks. ind i en overenskomst, hvor man har vægtet en høj garantibetaling højt, men derimod renonceret på andre områder, f. eks. betaling for forskellige ulempetillæg, så rykkes hele balancen, når man nu kommer og forhøjer garantibetalingen til et niveau, som man *allerede* har tilkæmpet sig.

Omvendt ville en overenskomst, hvor man havde vægtet ulempetillæggene højt, men til gengæld renonceret på garantilønnen, få en fordel ved et politisk indgreb, som det nærværende.

Alt i alt må man slutte, at ingen overenskomster påler utidig indblanding, uden at den indre balance forrykkes. Balancen er et udtryk for det eksisterende magtforhold mellem lønmodtager og arbejdsgiver, hvilket i dagens Danmark bestemt ikke er til gunst for lønmodtagerne, hvorfor socialistisk folkeparti også af denne grund må vende sig imod dette lovforslag.

Et femte mindretal (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) vender sig mod dette lovforslag, hvis gennemførelse betyder, at den fri forhandlings-, aftale- og aktionsret smadres for 3. overenskomstfornyelse i træk. Et indgreb af denne karakter og af et sådant omfang vil betyde, at både det private og det offentlige arbejdsmarked påtvinges vilkår, parterne ingen indflydelse har haft på. Det vil atter betyde, at respekten for de fastsatte løn- og arbejdsvilkår vil blive undergravet. Den påtvungne fredspligt har yderst ringe udsigt til at blive respekteret, når den således ikke er et led i et frivilligt etableret overenskomst- eller aftalesæt. Når forhandlingsretten således er knægtet, og parternes medansvar er hindret, er der betydelig udsigt til faglige aktioner af den ene og den anden karakter,

som vil lamme produktionen og undergrave konkurrenceevnen mere end en hvilken som helst tænkelig, frivilligt etableret overenskomstændring.

Der er i det hele ringe udsigt til, at de påtvungne overenskomster kommer til at regulere arbejdsmarkedsforholdene, og derfor er der da også udsigt til, at de faktiske følger af overenskomstændringen bliver endnu langt alvorligere end de 13.-14.000 ekstra arbejdsløse, som økonomiske eksperter anslår bliver den direkte virkning, og de 15-20.000 yderligere arbejdsløse, der vil blive følgen, når regeringens til efteråret kan forventes at ville hæve momsens til 25 pct. for at neddæmpe det gennem overenskomstindgrebet forøgede betalingsbalanceunderskud.

Mindretallet beklager, at overenskomstindgrebet tilmed foretages, uden at regeringens samlede plan for den kommende tid trods gentagne forespørgsler er kommet på bordet. En betydelig usikkerhed knytter sig ikke alene til den kommende finanspolitik og pengepolitik, men også til de indefrosne dyrtidsportioners skæbne og ØD-planerne.

Mindretallet finder i øvrigt ensidigheden i regeringens forslag iøjnefaldende. Jordspekulationen, monopolenes udbytning, ja, arbejdsfri spekulationsgevinsterhvervelse i det hele går i påfaldende grad fri, medens næsten alene arbejdsindkomster udsættes for reelle begrænsninger. Pris-, skatte- og afgiftstigninger vil mere end udhule de stigninger i arbejdsindkomster, der tillades i henhold til indgrebet.

Mindretallet ønsker frie og dermed ansvarlige forhandlinger i stedet for statslige, anarkiskabende overgreb mod arbejdsmarkedet. Mindretallet ønsker en progressiv jordbeskatningspolitik som alternativ til regeringens moms-, afgifts- og skattepolitik, som strammes ekstra af en ukritisk offentlig tilskudspolitik over for særinteresser. Mindretallet ønsker en beskæftigelsesfremmende kronefrigivelse fremfor regeringens pengepolitik, der gennem EMS-bindingerne helt urealistisk knytter kronen til D-marken, hvilket der da må kompenseres for ved periodiske, vilkårligt virkende devalueringer. Konstant valutauro og -spekulation er følgen heraf – og arbejdsløsheden fremmes ad denne vej.

Mindretallet ønsker, at en effektiv monopolbekæmpelse erstatter den illusoriske avancelovgivning. Ved disse foranstaltninger op-